

ACTE AMB MOTIU DEL DIA INTERNACIONAL DE LA COMMEMORACIÓ DE LES VÍCTIMES DE L'HOLOCAUST

Palau del Parlament, dilluns 26 de gener de 2009

Molt honorable president de la Generalitat de Catalunya, honorable vicepresident, il·lustres membres de la Mesa del Parlament, diputades, diputats, senyores, senyors, com a president del Parlament em plau donar-los la benvinguda a la seu del poder legislatiu català, que un any més s'honora de participar en els actes que arreu del món tenen lloc amb motiu del Dia Internacional de Record de les Víctimes de l'Holocaust.

Aquest Parlament, que representa el poble de Catalunya, que ha expressat repetidament el seu compromís amb la pau, no pot deixar de recordar i condemnar un dels episodis més abominables de la història de la humanitat. Un cop més, doncs, retem homenatge als pobles, als col·lectius i a les persones perseguits i atroçment executats pel nazisme, i expressem reconeixement per a tots els qui van arriscar les seves vides per fer front a l'holocaust.

La llum de les espelmes que ara encendrem és la llum que honora la memòria de les víctimes, és la llum de la dignitat humana, i alhora és també la que ens adverteix del monstre del nazisme, de la crueltat que s'amaga en la mateixa humanitat.

Estem obligats a mantenir-ne viu i present el record, a impedir que el pas del temps deformi o debiliti el que va ser, el que va succeir, ja que només així aconseguirem evitar que es repeteixin els errors i els horrors del passat. Amb aquest gest d'homenatge, per tant, també diem a la història que mai més, mai més, no podem permetre l'holocaust ni res que hi pugui ser comparable.

Feta aquesta introducció, procedim a l'encesa de les sis espelmes del record per sis representants de les víctimes de l'holocaust.

La primera, l'encén la senyora Esther Benhamu, en representació de la comunitat jueva de Catalunya, pels jueus exterminats pels nazis.

La segona, l'encén la senyora Esther Benzaquen, alumna del col·legi hebreu Hatikva de Catalunya, pels infants que van perdre la vida a les cambres de gas.

La tercera, el senyor Edmond Gimeno, supervivent dels camps de Buchenwald, Mittelbau-Dora i Bergen-Belsen, per les víctimes catalanes i les de l'Estat espanyol que van ser assassinades als camps de concentració.

En nom dels altres col·lectius perseguits pel nacionalsocialisme, la senyora Elisabet Vendrell, vicepresidenta del Consell Nacional de Lesbianes, Gais i Homes i Dones Bisexuals i Transsexuals, encendrà la següent espelma.

Pels Justos entre les Nacions, els homes i les dones que van arriscar la vida per salvar els perseguits, el senyor Aaron Azagury, president de la B'nai B'rith de Catalunya.

Finalment, pels supervivents de l'holocaust, que trobaren un refugi que els permeté refer la vida i mantenir la identitat, l'honorable senyora Einat Kranz, ministra consellera de l'ambaixada d'Israel a Espanya.

I ara, si us plau, els demano que es posin dempeus per guardar un minut de silenci, que clourà amb la interpretació d'"El cant dels ocells".

(...)

I abans de cloure aquest acte, permetin-me que hi afegixi unes paraules. Diu Federico Mayor Zaragoza que "no podem escriure el passat, només podem descriure'l, però podem i hem d'escriure el futur". Aquest és un acte d'homenatge, de recordatori del passat. Però el fem també, i sobretot, pel futur, per aquest futur que hem d'escriure.

Rendim homenatge als més de sis milions de persones del poble jueu assassinades pel nazisme. També als milions de persones que en foren víctimes perquè eren d'ètnia gitana, o per la seva condició sexual, o perquè patien alguna discapacitat, o per raons ideològiques, polítiques, de creença, o perquè es van enfrontar al mateix holocaust. I no oblidem incloure-hi els milers de catalans fugits del franquisme i del feixisme que foren deportats als terribles camps de concentració. En definitiva rendim solemne homenatge als milions de persones que van patir la barbàrie nazi, la barbàrie feixista.

I en fer-ho reivindiquem la dignitat humana, reivindiquem que en aquest futur que encara hem d'escriure no hi hagi lloc per a res semblant als camps de concentració del nazisme, que no hi hagi lloc per a l'extermini, que no hi hagi lloc per a la crueltat que milions de persones van patir. Cal recordar-ho, cal renovar any rere any el compromís de la humanitat perquè aquells fets no es reproduïxin enlloc, sota cap bandera, sota cap justificació.

I de la mateixa manera cal recordar una vegada i una altra que els qui van cometre aquells crims, aquell extermini organitzat, aquella monstruositat, eren persones, eren éssers humans. És a dir, cal que siguem conscients que aquell malson va néixer en el mateix centre de la civilitzada i culta Europa, i per tant que no es pot menystenir el risc que l'ésser humà, en qualsevol punt del planeta, pugui caure en el mateix abisme d'inhumanitat.

Si en som conscients, si mantenim presents els testimonis del que va succeir i la memòria dels qui en foren víctimes, si mantenim el respecte per les diferents identitats, les llibertats i els drets de totes les persones i els pobles, si conservem el valor, el valor del que significa qualsevol vida humana, serà més fàcil evitar que d'una manera o una altra es repeteixi aquell terrible capítol de la història, que ja només podem descriure, maleir i recordar.

Aturar l'horror nazi va costar anys i milions de vides en la més gran i mortífera guerra mai coneguda, la Segona Guerra Mundial. Se'l va poder derrotar, però aquella victòria cal refermar-la cada dia. O com va dir Miquel Martí i Pol: "Sigueu tenaços, que la lluita és molt dura. La pau no és un cop de vent sobtat, sinó la pedra que cal esculpir i l'esforç de conquerir-la."

Esculpir i conquerir la pau, escriure un futur millor per a la humanitat, és un repte de tots, i cal treballar-hi cada dia. Però no en tinguem cap dubte: l'esforç val la pena. Mantinguem viva la memòria del passat i vetllem perquè ningú no sembri mai més la llavor de l'horror. No permetem que torni a passar mai més.

Avui, més que mai i amb tota la convicció, "lahaim!", o sigui, "a la vida!".